

Arrest

nr. 216 675 van 12 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 11 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. SAKHI MIR-BAZ verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van S.M.A. (verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en 42 jaar oud te zijn in 2017. U bent geboren in het dorp Qole Mohammad Hayat in het district Hisa-I-Awal Bihsud in de provincie Maidan Wardak. U bent Hazara van etnische origine en hangt het sjiiitische geloof aan.

Toen u veertien jaar oud was, besloot u om zich aan te sluiten bij de Harakat Islami partij om te strijden tegen de communistische overheid. Uw drie neven van vaderszijde hebben toen een commandant van de rivaliserende politieke fractie Nasr van de partij Hezbe Wahdat vermoord. U kwam hierdoor ook op

een arrestatielijst te staan waarop u in 1372 (Afghaanse kalender, 1993) besloot om Afghanistan te verlaten. U vestigde zich daarna in Iran waar u de alias E.N. (...) aannam omwille van uw problemen in Afghanistan. Na een verblijf van zesentwintig jaar in Iran besloot u samen met uw vrouw A.S. (...) (o.v. X) en haar nicht F.B. (...) (o.v. X) Iran te verlaten. Na een reis van een maand kwam u op twaalf november 2015 aan in België en vroeg u op 24 november 2015 asiel aan. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de partij Hezbe Wahdat en door B. (...), een voormalige commandant van de groepering Nasr.

Als document om uw vluchtrelaas te staven legt u een lidkaart van de politieke partij Harakat Islami neer. Als documenten om uw lang verblijf in Iran te staven legt u samen met uw echtgenote een werkvergunning, een tijdelijke werkvergunning, twee bankkaarten uit Iran, een certificaat van de werkgever, betaaldocumenten voor de verlenging van uw verblijfskaart, drie tijdelijke verblijfskaarten, een huurcontract, het aanvraagformulier voor de verblijfskaart van uw dochter, verschillende gerechtsdocumenten in verband met uw problemen in Iran en twee krantenartikels over de moord op de ouders van F. (...) neer.

Het CGVS nam op 22 december 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan uw vervolgingsfeiten. Het CGVS motiveerde in de beslissing dat u over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in Kabul.

U tekende tegen deze beslissing beroep aan op 23 januari 2018 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). In het verzoekschrift werd verwezen dat er rekening moet worden gehouden met de fysieke en mentale problemen van uw vrouw. Als gevolg hiervan was uw vrouw niet goed op de hoogte van uw vervolgingsfeiten.

U legde op 19 juli 2017 via uw advocaat nog bijkomende documenten neer bij de RvV, zijnde drie medische attesten. Eén attest heeft betrekking met de spoedopname van uw vrouw d.d. 17 mei 2017. De twee andere attesten hebben betrekking op een mededeling van de behandelende arts aan een neuroloog en een gynaecoloog. Aan het verzoekschrift werd ook een medisch attest gevoegd van 22 juni 2017. Hieruit blijkt dat uw vrouw nog steeds kampt met de medische problemen waardoor ze in mei 2017 met spoed naar het ziekenhuis werd gebracht. Ter terechtzitting bracht u een nieuw medisch attest aan van 9 februari 2018.

Op 29 juni 2018 werd de beslissing van het CGVS door de RvV vernietigd. In haar arrest nr. 206 303 bevestigt de RvV de beslissing van het CGVS tot de weigering van de vluchtelingenstatus. Wat betreft de beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus oordeelt de RvV echter dat er 'noch uit de stukken uit het administratief dossier noch uit de bestreden beslissingen blijkt dat de gezondheidssituatie van de tweede verzoekende partij (i.e. uw vrouw) betrokken werd bij de beoordeling van het intern vestigingsalternatief door de verwerende partij. Het administratief dossier bevat ook geen nadere informatie omtrent de ingeroepen gezondheidssituatie van de verzoekende partijen. Evenmin heeft de verwerende partij hierop gerepliceerd in een nota met opmerkingen.'

De RvV is bijgevolg van oordeel dat het de Raad ontbreekt aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na de overweging van de medische problematiek van uw echtgenote bij de beoordeling van de redelijkheid van het vestigingsalternatief van u en uw echtgenote in de stad Kabul aan de hand van de medische attesten aangebracht voor het CGVS en de RvV dient samen met de eerdere bevindingen uit jullie persoonlijke onderhouden op het Commissariaat-generaal besloten te worden dat u en uw vrouw er niet in geslaagd zijn om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie geloofwaardig te maken of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

Op basis van uw verklaringen dient te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden vervolgd door leden van de Hezbe Wahdat-partij (CGVS1 p.13,22 d.d. 17 maart 2017; CGVS2 p.5 d.d. 22 augustus 2017). U bent er echter niet in geslaagd uw vrees als geloofwaardig voor te stellen bij een terugkeer naar Afghanistan. U verklaart Afghanistan te hebben ontvlucht omdat uw neven van vaderszijde als leden van Harakat Islami, een commandant van de rivaliserende politieke groepering Nasr zouden gedood hebben. Hierdoor kwam u op een lijst te staan van mensen die gearresteerd moesten worden. De groepering Nasr maakt deel uit van de grote politieke partij Hezbe Wahdat (CGVS1 p.13). Geconfronteerd met een eventuele terugkeer naar Afghanistan stelt u niet terug te kunnen keren omdat de Hezbe Wahdat-partij momenteel veel macht heeft in Afghanistan (CGVS1 p.22). U vreest dat zij u opnieuw zullen vervolgen omwille van de moord op de commandant van de Nasrfractie binnen Hezbe Wahdat (CGVS1 p.13,22; CGVS2 p.5).

Vooreerst moet er vastgesteld worden dat u niet aannemelijk maakt dat u persoonlijk met het overlijden van een commandant van Nasr geassocieerd werd. U stelt dat in de periode van 1362 tot 1364 volgens de Afghaanse kalender (ofte 1983 tot 1986 volgens de westerse kalender) drie neven van u een commandant van de Nasr partij doodden (CGVS1 p.13; CGVS2 p.4). Op dat moment was u slechts tien tot twaalf jaar oud, zo zegt u (CGVS2 p.4). De commandant werd gedood maar u was er zelf niet bij (CGVS1 p.13). U hebt wel voor de partij gevochten aan het front, maar nooit heeft u zelfs iemand gedood (CGVS1 p.14). Uw drie neven werden omwille van de moord gearresteerd en u stond ook op een arrestatielijst, dat was de reden waarom u zo'n 24 tot 25 jaar geleden Afghanistan hebt verlaten (CGVS1 p.13). U verliet Afghanistan op de leeftijd van zeventien à achttien jaar (CGVS1 p.4). Dat u ervan beschuldigd wordt deel te hebben gehad aan de moord op de commandant is niet alleen twijfelachtig door uw jeugdige leeftijd, maar ook door hoe u de acties van Hezbe Wahdat aan uw adres en de gevolgen daarvan beschrijft.

U slaagt er immers niet in te verduidelijken waarom men een tien- à twaalfjarige jongen, die niet op de plaats van de moord aanwezig of er op enige andere wijze bij betrokken was, zou beschuldigingen van moord (CGVS1 p.13; CGVS2 p.4). Waarom men dan precies u beschuldigde van betrokkenheid, verklaart u door te zeggen dat het uw neven waren en dat u vaak met hen optrok (CGVS2 p.4). Deze redenering kan weinig klaarheid scheppen over waarom u als tien- tot twaalfjarige zou vervolgd zijn voor een moord waar u helemaal niet bij betrokken was. De idee dat men u zocht louter en alleen omdat u familie was van uw drie neven stukt met de vaststelling dat uw oudere broer niet beschuldigd werd en blijkbaar nog steeds zonder problemen in Afghanistan woont (DVZ punt 17 p.7; CGVS2 p.7,9). Het is vreemd dat bijvoorbeeld uw oudere broer geen problemen kende en u wel ondanks dat jullie dezelfde familiebanden hebben. Bij uitbreiding blijkt zelfs heel uw familie, die in Afghanistan bleef, geen problemen te hebben gekend nadat u naar Iran trok (CGVS2 p.5). Tegelijkertijd geeft u aan dat ze u eveneens wilden doden omdat ze schrik hadden dat u wraak zou nemen (CGVS2 p.6). Waarom ze specifiek u, een minderjarige die destijds al drie jaar niet actief was voor Harakat Islami, zouden vrezen en niet uw andere volwassen familieleden kan u weerom niet verduidelijken (CGVS2 p.5,6). Dat u niet kan verklaren waarom ze specifiek u ondanks uw leeftijd en uw gebrek aan betrokkenheid viseerden en dertig jaar later nog steeds viseren ondermijnt aanzienlijk de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Gevraagd naar de concrete gevolgen voor u nadat de commandant werd vermoord, haalt u aan dat u van een dak werd geslagen door mensen van de Nasr-partij. Het resultaat was dat u uw been brak (CGVS2 p.4-5). U was toen zestien à zeventien jaar oud (CGVS2 p.5). U kon nadien gedurende drie maanden herstellen in uw eigen dorp tot uw been genezen was, zo zegt u zelf (CGVS2 p.6). Het mag verbazen dat uw vervolgers u pas zoveel jaren later aanpakten. U vertelt immers dat u zo goed als steeds in uw dorp in Behsud woonde en dat Wahdat de machtigste partij was in Behsud de jaren voor u Afghanistan verliet (CGVS2 p.6; CGVS1 p.3,4). Dat u ondanks de macht van Wahdat jarenlang ongemoeid gelaten werd is uiterst vreemd. Als verklaring werpt u op dat ze u niets zeiden toen u voor Harakat vocht (CGVS2 p.5). Uw argumentatie dat uw lidmaatschap de leden van de Nasr fractie van Hezbi Wahdat afschrikt zou hebben tegen u op te treden kan niet gevolgd worden. Van de acht à tien jaar dat u in Behsud bleef na de moord op de commandant was u immers slechts twee jaar voor Harakat actief en u zette uw activiteiten voor Harakat Islami twee jaar voor de eerste en enige keer dat leden van Hezbe Wahdat u benaderden stop. Vervolgens bleef u thuis en hielp u uw broer op het land (CGVS2 p.3,4). De vaststelling dat op wraak beluste leden van de Nasr fractie u acht à tien jaar met rust lieten terwijl ze u als leden van de machtigste partij voor het grijpen hadden schaadt verder het geloof in uw vluchtverhaal. Daarnaast is het ook onaannemelijk dat uw vervolgers u niet harder aanpakten dan ze deden. U vertelt immers dat ze u net als uw neven wilden doden. Het mag echter sterk verbazen dat indien de gewapende moedjahedinstrijders van Hezbe Wahdat u werkelijk wilden uitschakelen ze u achterlieten bij uw thuis en u in de drie maanden dat u thuis van uw beenbreuk herstelde niet kwamen

opzoeken (CGVS2 p.6). Uw uitspraak dat u Afghanistan ontvluchtte omdat u vernam dat u door uw tegenstanders gezocht wordt staat dan ook haaks op de passiviteit die ze maandenlang ten toon spreidden. Indien de op wraak beluste leden van de machtige moedjahedinpartij u om het leven wilden brengen kan men redelijkerwijs verwachten dat zij hiertoe stappen ondernamen toen u gewond aan hun voeten lag of thuis herstelde en dat ze niet zouden wachten tot u terug op de been was om u vervolgens te gaan zoeken. Ook deze onaannemelijkheid verhindert dat er geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. Uw vrouw is merkwaardig genoeg zeer slecht op de hoogte van uw vlucht uit Afghanistan. Ze weet dat u een vijandschap had met mensen en dat u aan het front vocht, maar daar stopt haar kennis (CGVS4 p.6-7 d.d. 17 mei 2017). Op de vraag wat uw vrouw meer weet over uw vijanden of over de gevechten waarbij u betrokken was kan ze niets meer aanbrengen (CGVS4 p.7). Ze weet zelfs niet van welke partij u lid was (CGVS4 p.7). Wanneer uw vrouw erop wordt gewezen dat u lid was van de Harakat-partij, geeft ze aan niets te weten over deze partij (CGVS4 p.7). Ten slotte weet ze ook niet wanneer u Afghanistan hebt verlaten (CGVS4 p.7). Dat uw vrouw met wie u meer dan twintig jaar bent getrouwd (DVZ punt 14 p.5) zulke beperkte kennis aantoont over uw activiteiten en vluchtmotief uit uw land van herkomst, ondergraaft uw voorgehouden vrees verder.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk gegronde redenen te hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Hierbij dient aangestipt dat de nicht van uw vrouw Fatima wel de vluchtelingenstatus verleend werd. Het gegeven dat uw nicht de vluchtelingenstatus toegekend kreeg kan uw asielaanvraag niet positief beïnvloeden. Een asielaanvraag wordt immers beoordeeld op zijn individuele merites, rekening houdend met alle elementen uit het dossier. De hierboven aangehaalde argumenten tonen aan dat uw asielrelaas ongeloofwaardig is, ongeacht de beschermingsnood die uw nicht aan de hand van al haar persoonlijke asielmotieven aantoonde.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich met uw vrouw en kind in Kabul stad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in

de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in de stad Kabul niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken. U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van u, uw vrouw en uw kind kan van jullie redelijkerwijs verwacht worden dat jullie jullie in de stad Kabul vestigen.

U bent immers een volwassen man wiens moeder, zus met haar gezin en oudere broer en zijn gezin momenteel in Kabul wonen (CGVS1 p.7; CGVS2 p.7). Uw familie woont reeds meer dan vijftien jaar (sinds 1380 volgens de Afghaanse kalender) in Kabul (CGVS2 p.4). Bovendien beschikt uw familie er over voldoende middelen om zich te onderhouden. Uw oudere broer onderhoudt zijn familie met kinderen door zijn werk als arbeider of kok (CGVS2 p.7). Hij leeft er een gewoon leven zonder problemen en hij werkt er, zo zegt u zelf (CGVS2 p.5,9). Dat uw broer u bij een terugkeer naar de stad Kabul welwillend is blijkt door uw recent contact met hem (CGVS1 p.7).

Verder heeft u reeds vele jaren in Iran als smid/drukker gewerkt waardoor u deze vaardigheden kan aanspreken bij uw hervestiging te Kabul (CGVS1 p.6). Door het langdurige verblijf van uw familie in

Kabul zijn ze ongetwijfeld vertrouwd met de stad en heeft uw familie er zeker en vast een netwerk kunnen uitbouwen. Als hinderpaal voor uw hervestiging in Kabul wijst u op de problemen die u daar zou hebben (CGVS1 p.8) aangezien Hezbe Wahdat nog machtig is in Kabul (CGVS1 p.22). Rekening houdend met alle bovenstaande vaststellingen omtrent de geloofwaardigheid van uw asielrelaas blijken er geen indicaties die uw hervestiging in Kabul in de weg kunnen staan. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig, vermogend en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Wat betreft de gezondheidstoestand van uw vrouw kan evenmin aangenomen worden dat haar fysieke en mentale situatie zoals aangevoerd door uw echtgenote en uw advocaat en ondersteund door medische attesten de redelijkheid van jullie vestiging in de stad Kabul in de weg zou staan.

Allereerst moet worden opgemerkt dat de mentale problemen van uw vrouw waarover uw raadsman in zijn verzoekschrift spreekt niet worden onderbouwd door enig attest. Bijgevolg kunnen er hieromtrent dan ook geen verdere uitspraken worden gedaan. Wat betreft de fysieke problemen van uw vrouw zijn deze, afgaand op de ingediende attesten, van verschillende aard. De eerste soort handelt over ontstekingen. Ontstekingen zijn evenwel inherent van tijdelijke aard en kunnen dus binnen een korte termijn verholpen worden. Een ander fysiek probleem waarmee uw vrouw kampt werd gediagnosticeerd als 'baarmoederadenomyose'. Deze aandoening houdt in dat, volgens de attesten en de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, uw vrouw meer en heviger menstrueert dan normaal. Er wordt verder ook gesproken over epilepsie waarvoor uw vrouw medicatie werd voorgeschreven.

Het feit dat uw vrouw met voorgaande fysieke problemen te maken had, zoals blijkt uit de door u neergelegde documenten, wordt door het CGVS niet betwist. De medische attesten tonen aan dat uw vrouw met deze fysieke problemen te maken heeft, maar nergens blijkt uit deze documenten dat die fysieke problemen van die aard zijn om de beoordeling van het CGVS tot intern vestigingsalternatief ongedaan te maken. Er wordt immers nergens vermeld laat staan aangetoond dat deze medische problemen dermate het leven van uw vrouw behersen dat u met haar uw leven in Kabul niet meer zou kunnen opbouwen. Bijgevolg kan het CGVS dan ook niet met rede oordelen dat de medische problemen van uw vrouw een beletsel zouden vormen voor jullie vestiging in Kabul.

Daarenboven moet er worden opgemerkt dat de recentste medische attesten dateren van februari 2018. Deze attesten stellen dat uw vrouw in behandeling is voor haar medische problemen en ze medicatie en hormonen moet innemen. Nergens uit deze documenten blijkt dat deze behandeling en medicatie niet aanslaan of uw vrouw niet helpen. Bovendien kan er redelijkerwijze van uit kan gegaan worden dat uw vrouw in een hoofdstad zoals Kabul toegang heeft tot medische zorgen en dat indien zij van mening is dat zij geen toegang heeft tot een adequate behandeling zij, zij hiervoor de geëigende procedure dient te volgen. De beoordeling van deze problematiek is immers een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of de medische problemen van verzoekster aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u samen met uw vrouw en kind in Kabul stad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De door neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. De lidkaart van de partij Harakat Islami wijst op uw activiteiten bij deze partij, maar kan op zich uw gegronde vrees bij terugkeer naar Afghanistan niet aantonen. De overige documenten: uw werkvergunningen, uw werkcertificaat, uw bankkaarten, uw verblijfskaarten en verlengingen ervan, het aanvraagformulier voor een verblijfskaart voor uw dochter, uw huurcontract, de krantenartikels en de gerechtelijke stukken tonen betreffen enkel uw verblijf in Iran. Ze kunnen echter geen andere waarde worden toegeschreven en al zeker niet uw voorgehouden vrees ten aanzien van een terugkeer naar Afghanistan bewijzen.. Bovendien moet worden opgemerkt dat stukken enkel het vermogen hebben geloofwaardige verklaringen te ondersteunen. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

De verschillende medische attesten die u neerlegt bevestigen de fysieke medische problemen van uw vrouw die niet in twijfel worden getrokken. Er moet echter worden opgemerkt dat er geen enkele aanwijzing of bewijs bestaat die de beslissing tot intern vestigingsalternatief te Kabul kan wijzigen.

De medische problemen van uw vrouw ressorteren op zich echter niet onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève. Uit niets blijkt dat u in Afghanistan om Conventiegerelateerde redenen hetzij geen hetzij ontoereikende medische zorgen zou verkrijgen. Deze medische attesten zijn dan ook niet

van dien aard dat zij de vaststellingen van de Commissaris-generaal kunnen weerleggen. Medische en/of economische problemen op zich ressorteren niet onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van voornoemde wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van S.A. (verzoekster) als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en 35 jaar oud te zijn in 2017. U bent geboren in Kabul en woonde nadien met uw man in Bihsud in de provincie Maidan Wardak. U bent Hazara van etnische origine en hangt het sjiiitische geloof aan.

Toen uw man veertien jaar oud was, besloot hij om zich aan te sluiten bij de Harakat Islami partij om te strijden tegen de communistische overheid. De drie neven van uw man van vaderszijde hebben toen een commandant van de rivaliserende politieke fractie Nasr van de partij Hezbe Wahdat vermoord. Uw echtgenoot kwam hierdoor ook op een arrestatielijst te staan waarop hij in 1372 (Afghaanse kalender, 1993) besloot om Afghanistan te verlaten. Hij vestigde zich daarna in Iran waar uw man de alias E.N. (...) aannam omwille van zijn problemen in Afghanistan. Na een verblijf van zesentwintig jaar in Iran besloot hij om samen met u en uw nicht F.B. (...) (o.v. X) Iran te verlaten. Na een reis van een maand kwam u op twaalf november 2015 aan in België en vroeg u op 24 november 2015 asiel aan. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de vervolgers van uw man.

Als document om uw vluchtrelaas te staven legt u samen met uw echtgenoot een lidkaart van de politieke partij Harakat Islami neer. Als documenten om uw lang verblijf in Iran te staven legt u samen met uw echtgenote een werkvergunning, een tijdelijke werkvergunning, twee bankkaarten uit Iran, een certificaat van de werkgever, betaaldocumenten voor de verlenging van uw verblijfskaart, drie tijdelijke verblijfskaarten, een huurcontract, het aanvraagformulier voor de verblijfskaart van uw dochter, verschillende gerechtsdocumenten in verband met uw problemen in Iran en twee krantenartikels over de moord op de ouders van F. (...) neer.

Het CGVS nam op 22 december 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan uw vervolgingsfeiten. Het CGVS motiveerde in de beslissing dat u over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in Kabul.

U tekende tegen deze beslissing beroep aan op 23 januari 2018 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). In het verzoekschrift werd verwezen dat er rekening moet worden gehouden met de fysieke en mentale problemen van u. Als gevolg hiervan was u niet goed op de hoogte van de vervolgingsfeiten van uw man.

U legde op 19 juli 2017 via uw advocaat nog bijkomende documenten neer bij de RvV, zijnde drie medische attesten. Eén attest heeft betrekking met de spoedopname van u d.d. 17 mei 2017. De twee andere attesten hebben betrekking op een mededeling van de behandelende arts aan een neuroloog en een gynaecoloog. Aan het verzoekschrift werd ook een medisch attest gevoegd van 22 juni 2017. Hieruit blijkt dat u nog steeds kampt met de medische problemen waardoor u in mei 2017 met spoed naar het ziekenhuis werd gebracht.

Ter terechtzitting diende u een nieuw medisch attest voor van 9 februari 2018. Op 29 juni 2018 werd de beslissing van het CGVS door de RvV vernietigd. In haar arrest nr. X bevestigt de RvV de beslissing van het CGVS tot de weigering van de vluchtelingenstatus. Wat betreft de beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus oordeelt de RvV echter dat er 'noch uit de stukken uit het administratief dossier noch uit de bestreden beslissingen blijkt dat de gezondheidssituatie van de tweede verzoekende partij (i.e. u) betrokken werd bij de beoordeling van het intern vestigingsalternatief door de verwerende partij.

Het administratief dossier bevat ook geen nadere informatie omtrent de ingeroepen gezondheidssituatie van de verzoekende partijen. Evenmin heeft de verwerende partij hierop gerepliceerd in een nota met opmerkingen.' De RvV is bijgevolg van oordeel dat het de Raad ontbreekt aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Hoewel u verschillende medische attesten neerlegt staft geen enkel van deze attesten de these van uw advocaat in zijn verzoekschrift dat u met mentale problemen kampt. Evenmin kan er uit de attesten betreffende uw fysieke aandoeningen afgeleid worden dat uw cognitieve vaardigheden aangetast zijn. Uit het verloop van uw persoonlijke onderhouden op het CGVS kon evenmin afgeleid worden dat voldoende in staat zou zijn geweest om uw asielmotieven naar behoren uiteen te zetten.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Een beoordeling die ook de RvV maakte in haar arrest van 29 juni 2018.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw asielmotieven volledig overeenkomen met degenen die uw echtgenoot S.M.A. (...) (o.v. X.) verklaarde. Zoals uiteengezet in de beslissing die uw echtgenoot werd toegezonden en die hieronder hernomen wordt zijn jullie er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet. Derhalve moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd worden.

Na de overweging van de medische problematiek van uw echtgenote bij de beoordeling van de redelijkheid van het vestigingsalternatief van u en uw echtgenote in de stad Kabul aan de hand van de medische attesten aangebracht voor het CGVS en de RvV dient samen met de eerdere bevindingen uit jullie persoonlijke onderhouden op het Commissariaat-generaal besloten te worden dat u en uw vrouw er niet in geslaagd zijn om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie geloofwaardig te maken of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

Op basis van uw verklaringen dient te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden vervolgd door leden van de Hezbe Wahdat-partij (CGVS1 p.13,22 d.d. 17 maart 2017; CGVS2 p.5 d.d. 22 augustus 2017). U bent er echter niet in geslaagd uw vrees als geloofwaardig voor te stellen bij een terugkeer naar Afghanistan. U verklaart Afghanistan te hebben ontvlucht omdat uw neven van vaderszijde als leden van Harakat Islami, een commandant van de rivaliserende politieke groepering Nasr zouden gedood hebben. Hierdoor kwam u op een lijst te staan van mensen die gearresteerd moesten worden. De groepering Nasr maakt deel uit van de grote politieke partij Hezbe Wahdat (CGVS1 p.13). Geconfronteerd met een eventuele terugkeer naar Afghanistan stelt u niet terug te kunnen keren omdat de Hezbe Wahdat-partij momenteel veel macht heeft in Afghanistan (CGVS1 p.22). U vreest dat zij u opnieuw zullen vervolgen omwille van de moord op de commandant van de Nasrfractie binnen Hezbe Wahdat (CGVS1 p.13,22; CGVS2 p.5).

Vooreerst moet er vastgesteld worden dat u niet aannemelijk maakt dat u persoonlijk met het overlijden van een commandant van Nasr geassocieerd werd. U stelt dat in de periode van 1362 tot 1364 volgens de Afghaanse kalender (ofte 1983 tot 1986 volgens de westerse kalender) drie neven van u een commandant van de Nasr partij doodden (CGVS1 p.13; CGVS2 p.4). Op dat moment was u slechts tien tot twaalf jaar oud, zo zegt u (CGVS2 p.4). De commandant werd gedood maar u was er zelf niet bij (CGVS1 p.13). U hebt wel voor de partij gevochten aan het front, maar nooit heeft u zelfs iemand gedood (CGVS1 p.14). Uw drie neven werden omwille van de moord gearresteerd en u stond ook op een arrestatielijst, dat was de reden waarom u zo'n 24 tot 25 jaar geleden Afghanistan hebt verlaten (CGVS1 p.13). U verliet Afghanistan op de leeftijd van zeventien à achttien jaar (CGVS1 p.4). Dat u ervan beschuldigd wordt deel te hebben gehad aan de moord op de commandant is niet alleen twijfelachtig door uw jeugdige leeftijd, maar ook door hoe u de acties van Hezbe Wahdat aan uw adres en de gevolgen daarvan beschrijft.

U slaagt er immers niet in te verduidelijken waarom men een tien- à twaalfjarige jongen, die niet op de plaats van de moord aanwezig of er op enige andere wijze bij betrokken was, zou beschuldigen van

moord (CGVS1 p.13; CGVS2 p.4). Waarom men dan precies u beschuldigde van betrokkenheid, verklaart u door te zeggen dat het uw neven waren en dat u vaak met hen optrok (CGVS2 p.4). Deze redenering kan weinig klaarheid scheppen over waarom u als tien- tot twaalfjarige zou vervolgd zijn voor een moord waar u helemaal niet bij betrokken was. De idee dat men u zocht louter en alleen omdat u familie was van uw drie neven stukt met de vaststelling

dat uw oudere broer niet beschuldigd werd en blijkbaar nog steeds zonder problemen in Afghanistan woont (DVZ punt 17 p.7; CGVS2 p.7,9). Het is vreemd dat bijvoorbeeld uw oudere broer geen problemen kende en u wel ondanks dat jullie dezelfde familiebanden hebben. Bij uitbreiding blijkt zelfs heel uw familie, die in Afghanistan bleef, geen problemen te hebben gekend nadat u naar Iran trok (CGVS2 p.5). Tegelijkertijd geeft u aan dat ze u eveneens wilden doden omdat ze schrik hadden dat u wraak zou nemen (CGVS2 p.6). Waarom ze specifiek u, een minderjarige die destijds al drie jaar niet actief was voor Harakat Islami, zouden vrezen en niet uw andere volwassen familieleden kan u weerom niet verduidelijken (CGVS2 p.5,6). Dat u niet kan verklaren waarom ze specifiek u ondanks uw leeftijd en uw gebrek aan betrokkenheid viseerden en dertig jaar later nog steeds viseren ondermijnt aanzienlijk de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Gevraagd naar de concrete gevolgen voor u nadat de commandant werd vermoord, haalt u aan dat u van een dak werd geslagen door mensen van de Nasr-partij. Het resultaat was dat u uw been brak (CGVS2 p.4-5). U was toen zestien à zeventien jaar oud (CGVS2 p.5). U kon nadien gedurende drie maanden herstellen in uw eigen dorp tot uw been genezen was, zo zegt u zelf (CGVS2 p.6). Het mag verbazen dat uw vervolgers u pas zoveel jaren later aanpakten. U vertelt immers dat u zo goed als steeds in uw dorp in Behsud woonde en dat Wahdat de machtigste partij was in Behsud de jaren voor u Afghanistan verliet (CGVS2 p.6; CGVS1 p.3,4). Dat u ondanks de macht van Wahdat jarenlang ongemoeid gelaten werd is uiterst vreemd. Als verklaring werpt u op dat ze u niets zeiden toen u voor Harakat vocht (CGVS2 p.5). Uw argumentatie dat uw lidmaatschap de leden van de Nasr fractie van Hezbi Wahdat afgeschrikt zou hebben tegen u op te treden kan niet gevolgd worden. Van de acht à tien jaar dat u in Behsud bleef na de moord op de commandant was u immers slechts twee jaar voor Harakat actief en u zette uw activiteiten voor Harakat Islami twee jaar voor de eerste en enige keer dat leden van Hezbe Wahdat u benaderden stop. Vervolgens bleef u thuis en hielp u uw broer op het land (CGVS2 p.3,4). De vaststelling dat op wraak beluste leden van de Nasr fractie u acht à tien jaar met rust lieten terwijl ze u als leden van de machtigste partij voor het grijpen hadden schaaft verder het geloof in uw vluchtverhaal. Daarnaast is het ook onaannemelijk dat uw vervolgers u niet harder aanpakten dan ze deden. U vertelt immers dat ze u net als uw neven wilden doden. Het mag echter sterk verbazen dat indien de gewapende moedjahedinstrijders van Hezbe Wahdat u werkelijk wilden uitschakelen ze u achterlieten bij uw thuis en u in de drie maanden dat u thuis van uw beenbreuk herstelde niet kwamen opzoeken (CGVS2 p.6). Uw uitspraak dat u Afghanistan ontvluchtte omdat u vernam dat u door uw tegenstanders gezocht wordt staat dan ook haaks op de passiviteit die ze maandenlang ten toon spreidden. Indien de op wraak beluste leden van de machtige moedjahedinpartij u om het leven wilden brengen kan men redelijkerwijs verwachten dat zij hiertoe stappen ondernamen toen u gewond aan hun voeten lag of thuis herstelde en dat ze niet zouden wachten tot u terug op de been was om u vervolgens te gaan zoeken. Ook deze onaannemelijkheid verhindert dat er geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. Uw vrouw is merkwaardig genoeg zeer slecht op de hoogte van uw vlucht uit Afghanistan. Ze weet dat u een vijandschap had met mensen en dat u aan het front vocht, maar daar stopt haar kennis (CGVS4 p.6-7 d.d. 17 mei 2017). Op de vraag wat uw vrouw meer weet over uw vijanden of over de gevechten waarbij u betrokken was kan ze niets meer aanbrengen (CGVS4 p.7). Ze weet zelfs niet van welke partij u lid was (CGVS4 p.7). Wanneer uw vrouw erop wordt gewezen dat u lid was van de Harakat-partij, geeft ze aan niets te weten over deze partij (CGVS4 p.7). Ten slotte weet ze ook niet wanneer u Afghanistan hebt verlaten (CGVS4 p.7). Dat uw vrouw met wie u meer dan twintig jaar bent getrouwd (DVZ punt 14 p.5) zulke beperkte kennis aantoont over uw activiteiten en vluchtmotief uit uw land van herkomst, ondergraaft uw voorgehouden vrees verder.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk gegronde redenen te hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Hierbij dient aangestipt dat de nicht van uw vrouw Fatima wel de vluchtelingenstatus verleend werd. Het gegeven dat uw nicht de vluchtelingenstatus toegekend kreeg kan uw asielaanvraag niet positief beïnvloeden. Een asielaanvraag wordt immers beoordeeld op zijn individuele merites, rekening houdend met alle elementen uit het dossier. De hierboven aangehaalde argumenten tonen aan dat uw asielrelaas ongeloofwaardig is, ongeacht de beschermingsnood die uw nicht aan de hand van al haar persoonlijke asielmotieven aantoonde.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene

situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de

verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich met uw vrouw en kind in Kabul stad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in de stad Kabul niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar een reëel risico loopt

op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken. U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchterternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afgaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van u, uw vrouw en uw kind kan van jullie redelijkerwijs verwacht worden dat jullie jullie in de stad Kabul vestigen.

U bent immers een volwassen man wiens moeder, zus met haar gezin en oudere broer en zijn gezin momenteel in Kabul wonen (CGVS1 p.7; CGVS2 p.7). Uw familie woont reeds meer dan vijftien jaar (sinds 1380 volgens de Afgaanse kalender) in Kabul (CGVS2 p.4). Bovendien beschikt uw familie er over voldoende middelen om zich te onderhouden. Uw oudere broer onderhoudt zijn familie met kinderen door zijn werk als arbeider of kok (CGVS2 p.7). Hij leeft er een gewoon leven zonder problemen en hij werkt er, zo zegt u zelf (CGVS2 p.5,9). Dat uw broer u bij een terugkeer naar de stad Kabul welwillend is blijkt door uw recent contact met hem (CGVS1 p.7).

Verder heeft u reeds vele jaren in Iran als smid/drukker gewerkt waardoor u deze vaardigheden kan aanspreken bij uw hervestiging te Kabul (CGVS1 p.6). Door het langdurige verblijf van uw familie in Kabul zijn ze ongetwijfeld vertrouwd met de stad en heeft uw familie er zeker en vast een netwerk kunnen uitbouwen. Als hinderpaal voor uw hervestiging in Kabul wijst u op de problemen die u daar zou hebben (CGVS1 p.8) aangezien Hezbe Wahdat nog machtig is in Kabul (CGVS1 p.22). Rekening houdend met alle bovenstaande vaststellingen omtrent de geloofwaardigheid van uw asielrelaas blijken er geen indicaties die uw hervestiging in Kabul in de weg kunnen staan. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig, vermogend en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Wat betreft de gezondheidstoestand van uw vrouw kan evenmin aangenomen worden dat haar fysieke en mentale situatie zoals aangevoerd door uw echtgenote en uw advocaat en ondersteund door medische attesten de redelijkheid van jullie vestiging in de stad Kabul in de weg zou staan.

Allereerst moet worden opgemerkt dat de mentale problemen van uw vrouw waarover uw raadsman in zijn verzoekschrift spreekt niet worden onderbouwd door enig attest. Bijgevolg kunnen er hieromtrent dan ook geen verdere uitspraken worden gedaan. Wat betreft de fysieke problemen van uw vrouw zijn deze, afgaand op de ingediende attesten, van verschillende aard. De eerste soort handelt over ontstekingen. Ontstekingen zijn evenwel inherent van tijdelijke aard en kunnen dus binnen een korte termijn verholpen worden. Een ander fysiek probleem waarmee uw vrouw kampt werd gediagnostiseerd als 'baarmoederadenomyose'. Deze aandoening houdt in dat, volgens de attesten en de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, uw vrouw meer en heviger menstrueert dan normaal. Er wordt verder ook gesproken over epilepsie waarvoor uw vrouw medicatie werd voorgeschreven.

Het feit dat uw vrouw met voorgaande fysieke problemen te maken had, zoals blijkt uit de door u neergelegde documenten, wordt door het CGVS niet betwist. De medische attesten tonen aan dat uw vrouw met deze fysieke problemen te maken heeft, maar nergens blijkt uit deze documenten dat die fysieke problemen van die aard zijn om de beoordeling van het CGVS tot intern vestigingsalternatief ongedaan te maken. Er wordt immers nergens vermeld laat staan aangetoond dat deze medische

problemen dermate het leven van uw vrouw behersen dat u met haar uw leven in Kabul niet meer zou kunnen opbouwen. Bijgevolg kan het CGVS dan ook niet met rede oordelen dat de medische problemen van uw vrouw een beletsel zouden vormen voor jullie vestiging in Kabul.

Daarenboven moet er worden opgemerkt dat de recentste medische attesten dateren van februari 2018. Deze attesten stellen dat uw vrouw in behandeling is voor haar medische problemen en ze medicatie en hormonen moet innemen. Nergens uit deze documenten blijkt dat deze behandeling en medicatie niet aanslaan of uw vrouw niet helpen. Bovendien kan er redelijkerwijze van uit kan gegaan worden dat uw vrouw in een hoofdstad zoals Kabul toegang heeft tot medische zorgen en dat indien zij van mening is dat zij geen toegang heeft tot een adequate behandeling zij, zij hiervoor de geëigende procedure dient te volgen. De beoordeling van deze problematiek is immers een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of de medische problemen van verzoekster aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u samen met uw vrouw en kind in Kabul stad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De door neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. De lidkaart van de partij Harakat Islami wijst op uw activiteiten bij deze partij, maar kan op zich uw gegronde actuele vrees bij terugkeer naar Afghanistan niet aantonen. De overige documenten: uw werkvergunningen, uw werkcertificaat, uw bankkaarten, uw verblijfskaarten en verlengingen ervan, het aanvraagformulier voor een verblijfskaart voor uw dochter, uw huurcontract, de krantenartikels en de gerechtelijke stukken tonen betreffen enkel uw verblijf in Iran. Ze kunnen echter geen andere waarde worden toegeschreven en al zeker niet uw voorgehouden vrees ten aanzien van een terugkeer naar Afghanistan bewijzen.. Bovendien moet worden opgemerkt dat stukken enkel het vermogen hebben geloofwaardige verklaringen te ondersteunen. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

De verschillende medische attesten die u neerlegt bevestigen de fysieke medische problemen van uw vrouw die niet in twijfel worden getrokken. Er moet echter worden opgemerkt dat er geen enkele aanwijzing of bewijs bestaat die de beslissing tot intern vestigingsalternatief te Kabul kan wijzigen.

De medische problemen van uw vrouw ressorteren op zich echter niet onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève. Uit niets blijkt dat u in Afghanistan om Conventiegerelateerde redenen hetzij geen hetzij ontoereikende medische zorgen zou verkrijgen. Deze medische attesten zijn dan ook niet van dien aard dat zij de vaststellingen van de Commissaris-generaal kunnen weerleggen. Medische en/of economische problemen op zich ressorteren niet onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van voornoemde wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekende partijen voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève, van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering" juncto het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 EVRM juncto artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet juncto artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen citeren de vluchtelingendefinitie in artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 1951 en passen de elementen uit deze definitie toe op hun problemen en situatie.

Verzoekende partijen stellen dat het een algemeen gekend feit is dat leden van de aangehaalde, rivaliserende politieke partijen elkaar vermoorden. Verzoekende partijen verlieten Iran omdat zij niet langer als slaaf wilden verder leven. Verzoekende partijen kunnen de bescherming van hun land van herkomst niet inroepen omdat de lokale autoriteiten niet in staat zijn zichzelf te beschermen.

2.2. Verzoekende partijen voeren in een tweede middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” *juncto* het gelijkheidsbeginsel *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

Vervolgens bieden zij een inhoudelijke repliek op de motieven die in de bestreden beslissingen ten grondslag liggen van de weigeringen van de vluchtelingenstatus. In dit kader verwijzen zij onder meer naar een e-mail met medische stukken, uitgaande van hun sociale assistente.

Verzoekende partijen stellen daarnaast dat zij volledig vervreemd zijn van Afghanistan. Zij verwijzen naar en citeren uit landeninformatie (over de behandeling van personen die terugkeren naar Afghanistan) die volgens hen van toepassing is in hun situatie.

Volgens verzoekende partijen negeert verweerder het standpunt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het vorige arrest innam. Zij menen dat er met de medische problemen van verzoekster, hun beider vervreemding van Afghanistan door hun lange verblijf in Iran en de nieuwe richtlijnen van UNHCR inzake Afghanistan voldoende aanwijzingen zijn om het voorgestelde intern vestigingsalternatief te wijzigen. Verweerder stelt ten onrechte dat de medische problemen aan de staatssecretaris voor asiel en migratie moeten worden voorgelegd. Verzoekende partijen vragen zich af of verweerder er ooit van heeft gehoord dat de persoonlijke situatie van de verzoeker om internationale bescherming in rekening moet worden gebracht bij de beoordeling van het intern vestigingsalternatief.

Verweerder liet aldus na om deftig te motiveren waarom geen rekening gehouden wordt met verzoeksters profiel en ziekte, waarom de aangehaalde landeninformatie niet op verzoekende partijen van toepassing is en waarom verzoekende partijen niet in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

2.3. Verzoekende partijen voeren in wat zich aandient als een derde middel de schending aan van artikel 3 EVRM *juncto* de artikelen 48/4, § 2, b) en 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Zij verwijzen naar de ‘sliding scale’ in het arrest *Elgafaji* en herhalen dat verweerder naliet te motiveren waarom zij niet in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Andermaal verwijzen zij naar hun lange verblijf in Iran. Tevens verwijzen zij naar “*hun deelneming in de actie van Afghanen in kerk te Brussel*”.

Dat zij reeds jarenlang niet terugkeerden naar Afghanistan, achten verzoekende partijen voldoende om te besluiten dat zij er geen netwerk hebben. Verzoekende partijen benadrukken dat verzoekster nog jong was toen zij Afghanistan verliet en er geen familie heeft. Zij hebben er geen kapitaal en geen woning.

Verzoekende partijen verwijzen eveneens naar hetgeen UNHCR in de nieuwste richtlijnen stelt over de toepassing van een intern vestigingsalternatief in Kabul.

Voorts menen verzoekende partijen dat de situatie in Kabul, in tegenstelling met wat verweerder stelt, niet veilig is. Zij wijzen in deze op landeninformatie en persartikels.

2.4. Verzoekende partijen vragen gelet op het voorgaande om aan hen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of, minstens, om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.5. Hoewel verzoekende partijen zowel in het verzoekschrift als in de bijgevoegde inventaris gewag maken van een e-mail vanwege hun sociale assistente, dient te worden vastgesteld dat dergelijke e-mail niet bij het verzoekschrift wordt gevoegd en dat verzoekende partijen ook voor het overige geen stukken bij het verzoekschrift voegen om hun betoog te staven.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoekende partijen brengen in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

3.2. Verweerder legt op 16 januari 2019 door middel van een aanvullende nota landeninformatie neer over de (veiligheids-)situatie in Afghanistan in het algemeen en Kabul in het bijzonder.

Verweerder betoogt op grond van deze informatie dat Kabul in hoofde van verzoekende partijen als redelijk intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet dient te worden beschouwd.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Waar verzoekende partijen beweren dat minstens “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissingen het hen onmogelijk zouden maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is. Blijkens een lezing van het verzoekschrift kennen verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen immers en onderwerpen zij deze motieven aan inhoudelijke kritiek. De schending van “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” kan dan ook niet worden aangenomen.

4.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekende partijen duiden op generlei wijze hoe het gelijkheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissingen geschonden zou kunnen zijn. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

4.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekende partijen in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

4.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

4.5. In de bestreden beslissingen wordt met recht gemotiveerd dat de door verzoekster aangehaalde medische motieven op zich geen verband houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden en niet kunnen leiden tot de toekenning van de vluchtelingenstatus. Tevens dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat verzoekende partijen zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dienen te richten tot de geëigende procedure.

4.6. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen in hetgeen volgt voor het overige ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.7. Blijkens de lezing van het verzoekschrift beroepen verzoekende partijen zich *in casu* en om de vluchtelingenstatus te bekomen op drie gronden. Ten eerste, beroepen zij zich opnieuw op de politieke problemen van verzoeker. Ten tweede, beroepen zij zich op het gegeven dat zij van Afghanistan vervreemd zouden zijn. Ten derde, beroepen zij zich op hun deelname aan een actie van Afghanen in een Brusselse kerk.

Betreffende de eerste aangevoerde grond, met name verzoekers politieke problemen, dient te worden vastgesteld dat, waar verweerder dienaangaande motiveert in de bestreden beslissing en verzoekende partijen deze motieven aanvechten in het onderhavige verzoekschrift, beide partijen schromelijk voorbijgaan aan de inhoud van het inzake verzoekende partijen gevelde arrest nr. 206 303 van 29 juni 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Reeds in dit arrest werd geoordeeld dat de voormelde problemen in hoofde van verzoekende partijen niet kunnen leiden tot de toekenning van de vluchtelingenstatus. Noch verzoekende partijen, noch verweerder tekende(n) tegen het voormelde arrest een cassatieberoep aan tegen de Raad van State. Bijgevolg geniet dit arrest, voor wat betreft de inzake de voormelde problemen gedane vaststellingen, kracht van gewijsde.

Uit het dossier blijkt dat er sedert de beoordeling bij het voormelde arrest van de RvV geen nieuwe elementen zijn opgedoken die op deze beoordeling enig ander licht zouden kunnen werpen. Bijgevolg blijft deze heden onverminderd gelden.

Betreffende de tweede aangevoerde grond, met name het gegeven dat zij volledig zouden zijn vervreemd van de Afghaanse cultuur, dient te worden vastgesteld dat de door verzoekende partijen aangehaalde informatie van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op hun persoon. Dergelijke louter algemene informatie kan geenszins volstaan om aan te tonen dat verzoekende partijen bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk zouden dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekende partijen dienen zulks *in concreto* aannemelijk te maken. Zij blijven hiertoe echter in gebreke. Indien zij omwille van hun verblijf in Iran werkelijk dermate vervreemd waren van de Afghaanse cultuur dat zij daardoor bij een terugkeer zouden riskeren te worden geviséerd en vervolgd, kon immers vooreerst worden verwacht dat zij dit (veel) eerder te kennen zouden hebben gegeven aan de Belgische asielinstanties. Bovendien tonen verzoekende partijen niet concreet aan dat zij dermate zouden zijn vervreemd van de Afghaanse cultuur dat zij bij een terugkeer aldaar niet zouden kunnen aarden of ernstige aanpassingsproblemen zouden kennen. Tevens laten verzoekende partijen na om aan de hand van concrete elementen aan te tonen dat, waar, wanneer, door wie, waarom en in welke omstandigheden zij daardoor mogelijks problemen zouden kennen of zouden dreigen te worden geviséerd of vervolgd in hun land van herkomst. Verzoekende partijen kunnen bezwaarlijk volstaan met het op algemene wijze poneren dat zij volledig vervreemd zijn van Afghanistan om in hun hoofde een concrete en daadwerkelijke, gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Betreffende de derde aangevoerde grond, met name hun "*deelname in de actie van Afghanen in kerk te Brussel*", kan worden opgemerkt dat verzoekende partijen ook hieromtrent niet de minste verdere duiding verstrekken. Zij beperken zich opnieuw tot het opwerpen van een blote en losse, ongefundeerde bewering, geven niet de minste precisering omtrent het tijdstip en de aard, locatie en omstandigheden van de kwestieuze actie en tonen hun vermeende deelname aan dergelijke actie niet aan. Evenmin tonen zij aan dat deze vermeende deelname gekend zou zijn bij bepaalde actoren in Afghanistan. Bovendien tonen zij niet aan dat, waar, wanneer, om welke reden(en) en in welke omstandigheden zij daardoor problemen zouden riskeren bij een terugkeer naar hun land van herkomst. Het spreekt voor zich dat een louter algemene verwijzing naar een deelname aan een niet nader gespecificeerde actie in een Brusselse kerk, zonder deze deelname te staven en zonder ook maar enigszins te duiden waarom deze deelname problematisch zou (kunnen) zijn, niet kan volstaan om in hoofde van verzoekende partijen het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.8. In zoverre verzoekende partijen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekende partijen tonen ingevolge deze vaststellingen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan verder worden opgemerkt dat uit de voorliggende landeninformatie, waaronder de meest recente EASO-informatie zoals door middel van een aanvullende nota aangereikt door verweerder, blijkt dat de situatie in de eigen regio van herkomst van verzoekende partijen, met name het district Behsud in de provincie Maidan Wardak in Afghanistan, niet van zulke aard is dat deze beantwoordt aan de criteria in voormeld artikel. Uit deze informatie blijkt dat EASO de situatie in de gehele provincie Maidan Wardak niet van zulke aard acht dat deze op zich een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet met zich brengt. Dergelijk risico moet aldus *in concreto* en aan de hand van de nodige specifieke en persoonlijke omstandigheden worden aannemelijk gemaakt. Uit deze informatie blijkt verder dat het aantal burgerslachtoffers in de volledige provincie en zeker in het district van de verzoekende partijen laag ligt. Noch de taliban, noch IS zijn in dit district aanwezig. UNOCHA plaatst dit district dan ook onder de gebieden die in de minste mate worden geraakt door het conflict in Afghanistan en die worden gekenmerkt door een lage mate van ernst van het conflict. Voorts blijkt dat het conflict in Afghanistan de inwoners van het district van verzoekende partijen er niet toe aanzet dit district te verlaten.

Verzoekende partijen werden ter terechtzitting geconfronteerd met de vaststelling dat de veiligheidssituatie in hun regio van herkomst blijkt de beschikbare, aan hen overgemaakte en bijgevolg door hen gekende landeninformatie niet van zulke aard is dat deze beantwoordt aan de criteria bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zij voerden tegen deze vaststelling geen dienstige repliek.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er hoe dan ook geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Te dezen wordt in de bestreden beslissingen en op grond van de informatie in de mappen 'landeninformatie' in de administratieve dossiers inzake de bereikbaarheid van Kabul en inzake de veiligheidssituatie aldaar in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet vooreerst met recht gemotiveerd als volgt:

"Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in de stad Kabul niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken. U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen".

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven. De motivering en informatie omtrent de bereikbaarheid van Kabul laten zij onverlet. De informatie en persartikels die zij ter illustratie van de veiligheidssituatie in Kabul aanhalen liggen verder volledig in lijn met en doen bijgevolg op generlei wijze afbreuk aan de voormelde landeninformatie zoals gehanteerd door verweerder.

Dat de voormelde analyse omtrent de bereikbaarheid van Kabul en de veiligheidssituatie aldaar heden nog steeds actueel is en de situatie in Kabul niet beantwoordt aan de criteria bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt daarenboven genoegzaam uit de veelheid aan landeninformatie die verweerder aanreikt door middel van een aanvullende nota. Verweerder concludeert op basis van deze informatie en de dienaangaande gebezigde analyse in de aanvullende nota met recht dat de mate van willekeurig geweld in Kabul niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad aldaar en ingevolge zijn loutere aanwezigheid een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Rest aldus nog na te gaan of redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoekende partijen zich in Kabul kunnen vestigen. In dit kader wordt in de bestreden beslissingen, mede gelet op de reeds hoger gedane vaststelling dat de door verzoekende partijen aangehaalde medische redenen gelet op het gestelde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, dit in tegenstelling met wat verzoekende partijen trachten te laten uitschijnen, geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat verzoekende partijen zich voor de beoordeling van deze elementen en zo zij van oordeel zijn dat deze hen ertoe zouden verhinderen om terug te keren naar hun land van herkomst dienen te richten tot de hiertoe geëigende, in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziene procedure, met recht gemotiveerd als volgt:

“Rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van u, uw vrouw en uw kind kan van jullie redelijkerwijs verwacht worden dat jullie jullie in de stad Kabul vestigen.

U bent immers een volwassen man wiens moeder, zus met haar gezin en oudere broer en zijn gezin momenteel in Kabul wonen (CGVS1 p.7; CGVS2 p.7). Uw familie woont reeds meer dan vijftien jaar (sinds 1380 volgens de Afghaanse kalender) in Kabul (CGVS2 p.4). Bovendien beschikt uw familie er over voldoende middelen om zich te onderhouden. Uw oudere broer onderhoudt zijn familie met kinderen door zijn werk als arbeider of kok (CGVS2 p.7). Hij leeft er een gewoon leven zonder problemen en hij werkt er, zo zegt u zelf (CGVS2 p.5,9). Dat uw broer u bij een terugkeer naar de stad Kabul welwillend is blijkt door uw recent contact met hem (CGVS1 p.7).

Verder heeft u reeds vele jaren in Iran als smid/drukker gewerkt waardoor u deze vaardigheden kan aanspreken bij uw hervestiging te Kabul (CGVS1 p.6). Door het langdurige verblijf van uw familie in Kabul zijn ze ongetwijfeld vertrouwd met de stad en heeft uw familie er zeker en vast een netwerk kunnen uitbouwen. Als hinderpaal voor uw hervestiging in Kabul wijst u op de problemen die u daar zou hebben (CGVS1 p.8) aangezien Hezbe Wahdat nog machtig is in Kabul (CGVS1 p.22). Rekening houdend met alle bovenstaande vaststellingen omtrent de geloofwaardigheid van uw asielrelaas blijken er geen indicaties die uw hervestiging in Kabul in de weg kunnen staan. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig, vermogend en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Wat betreft de gezondheidstoestand van uw vrouw kan evenmin aangenomen worden dat haar fysieke en mentale situatie zoals aangevoerd door uw echtgenote en uw advocaat en ondersteund door medische attesten de redelijkheid van jullie vestiging in de stad Kabul in de weg zou staan.

Allereerst moet worden opgemerkt dat de mentale problemen van uw vrouw waarover uw raadsman in zijn verzoekschrift spreekt niet worden onderbouwd door enig attest. Bijgevolg kunnen er hieromtrent dan ook geen verdere uitspraken worden gedaan. Wat betreft de fysieke problemen van uw vrouw zijn deze, afgaand op de ingediende attesten, van verschillende aard. De eerste soort handelt over ontstekingen. Ontstekingen zijn evenwel inherent van tijdelijke aard en kunnen dus binnen een korte termijn verholpen worden. Een ander fysiek probleem waarmee uw vrouw kampt werd gediagnostiseerd als ‘baarmoederadenomyose’. Deze aandoening houdt in dat, volgens de attesten en de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, uw vrouw meer en heviger menstrueert dan normaal. Er wordt verder ook gesproken over epilepsie waarvoor uw vrouw medicatie werd voorgeschreven.

Het feit dat uw vrouw met voorgaande fysieke problemen te maken had, zoals blijkt uit de door u neergelegde documenten, wordt door het CGVS niet betwist. De medische attesten tonen aan dat uw vrouw met deze fysieke problemen te maken heeft, maar nergens blijkt uit deze documenten dat die fysieke problemen van die aard zijn om de beoordeling van het CGVS tot intern vestigingsalternatief ongedaan te maken. Er wordt immers nergens vermeld laat staan aangetoond dat deze medische problemen dermate het leven van uw vrouw behersen dat u met haar uw leven in Kabul niet meer zou kunnen opbouwen. Bijgevolg kan het CGVS dan ook niet met rede oordelen dat de medische problemen van uw vrouw een beletsel zouden vormen voor jullie vestiging in Kabul.

Daarenboven moet er worden opgemerkt dat de recentste medische attesten dateren van februari 2018. Deze attesten stellen dat uw vrouw in behandeling is voor haar medische problemen en ze medicatie en hormonen moet innemen. Nergens uit deze documenten blijkt dat deze behandeling en medicatie niet aanslaan of uw vrouw niet helpen. Bovendien kan er redelijkerwijze van uit kan gegaan worden dat uw vrouw in een hoofdstad zoals Kabul toegang heeft tot medische zorgen en dat indien zij van mening is dat zij geen toegang heeft tot een adequate behandeling zij, zij hiervoor de geëigende procedure dient te volgen. De beoordeling van deze problematiek is immers een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of de medische problemen van verzoekster aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. De bewering dat zij in Afghanistan geen netwerk meer zouden hebben, betreft een loutere en aperte miskenning van de inhoud van deze motieven. Met deze eenvoudig ontkenning doen zij aan deze motieven op generlei wijze afbreuk.

Voor het overige beperken verzoekende partijen zich ertoe op algemene wijze te verwijzen naar de medische problemen in hoofde van verzoekster. In de voorgaande motivering wordt echter uitgebreid gemotiveerd waarom deze medische problemen in casu en in hoofde van verzoekende partijen er niet aan in de weg staan dat in hunner hoofde een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet voorhanden is. Verzoekende partijen laten de concrete motieven die

dienaangaande in de bestreden beslissing zijn opgenomen geheel onverlet. Derhalve blijven deze onverminderd overeind en tonen verzoekende partijen ook heden geenszins aan en maken zij niet aannemelijk dat verzoeksters behandeling niet zou zijn aangeslagen, dat verzoekster (nog steeds) kampt met dermate ernstige medische problemen dat verzoekende partijen in Kabul, dit eventueel met de nodige ondersteuning van hun familie aldaar, geen leven zouden kunnen opbouwen en dat redelijkerwijs kan worden aangenomen dat verzoekster in een hoofdstad als Kabul toegang heeft tot de nodige medische zorgen inclusief de mogelijks noodzakelijke mantelzorg van haar familie. Hoe dan ook weze herhaald dat zij zich, zo zij een andere mening zouden zijn toegedaan, zich ter beoordeling van deze elementen dienen te richten tot de geëigende procedure.

Waar verzoekende partijen wijzen op de recentste richtlijnen van UNHCR inzake Afghanistan, kan nog worden opgemerkt dat zij met deze verwijzing evenmin afbreuk doen aan het voorgaande. In deze richtlijnen wordt slechts aangegeven dat een intern vestigingsalternatief over het algemeen niet voorhanden is in Kabul doch wordt niet aangegeven dat het toepassen van een intern vestigingsalternatief in alle gevallen onmogelijk zou zijn. Gelet op de voormelde, specifieke en persoonlijk omstandigheden in hoofde van verzoekende partijen, kan worden aangenomen dat zulk intern vestigingsalternatief *in casu* en in hunner hoofde weldegelijk voorhanden is in Kabul.

De neergelegde documenten, opgenomen in de mappen 'documenten' in de administratieve dossiers, bevatten, zoals blijkt uit hetgeen hieromtrent wordt gesteld in de bestreden beslissingen, geen gegevens die aan de voormelde motieven afbreuk kunnen doen.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat verzoekende partijen, nog daargelaten de veiligheidssituatie in hun eigen regio van herkomst in Afghanistan, in Kabul beschikken over een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande tonen verzoekende partijen niet aan dat in hunner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.9. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT